

„FIÚ ADATIK NEKÜNK”

(Izajás 8.5)

Rám bízott egy fiú. Egy egész napra. Egy 10 éves körüli. Értelmes, mindent néző, figyelő, érdeklődő és nagyon jól nevelt. Nem is nagyon ismerem. Papra, mai világban. Bátor az édesanyja. Hívó is. Köszönöm a bizalmat. Míg ő idegenbe ment...

előre leírom e sorokat, míg megérkezik, de elhessegettem a gondolatot, csak, ha hazaértünk. Az a biztos.

Édesanyja azt írta: „Vigyázzanak egymásra!” Nem azt, vigyázzon rá. Ez járt egész nap a fejemben. Vigyázzanak egymásra! Szép, fárasztó nap

Be kell valljam, 47 évem alatt sosem történt ilyen. Valahogy eddig kimaradt az életemből. Sűrű nap volt, régi vidékemen keresztelő, délután központban ünnep, este vacsora és utána haza. Valahogy e nélkül is sok érzés kavargott bennem, zavart is és meg is hatott a fiú egész napos felügyelete.

Már reggel korán felkeltem, rendet raktam, vártam. Mit is kezdek vele... nézi a tévét, netet, csak eltelik az indulásig az idő. Már reggel így kezdtem. Várva érkezését. Gondoltam,

volt, minden szuperül sikerült, örömmel értünk az autó többi utasával haza. Megkönnyebbülve adtam át este édesanyjának. Nem könnyű, ha papra fiút bízunk, ha apára, ha anyára, az sem. Leányt sem.

Miben vigyázott rám, ránk? Rendrakás a szobámban reggel, reggeli készítése, közös étkezés, evett-e, ivott-e, állandó odafigyelés, merre van, mit csinál, Józsit hazafele vezetés közben pedig állandóan figyelmeztettem, ne hajtson gyorsan, mert nem csak mi vagyunk, a gyereket is haza kell

épségben vinni, pedig nem is ment gyorsan, ...szóval tanított a szeretet gyakorlásnak minden olyan hétköznapi mozzanatára, amelyből egy pap azért bevallhatjuk, ha egyedül él, kimarad. (Meg más is a maga akaratából vagy a máséból.)

Ám nekem ez volt a karácsonyi ajándék. Mert ez a fiú azt a Fiút juttatta eszembe, aki ugyanígy az Atya nagy bizalmából, de nekünk adatott. Akinek érkezésére készülünk, aki megtanít a gondoskodó szeretetre, aki minden lépésünket figyeli, akit minden érdeklí, aki nyitott és rengeteg energiája van. Akivel naponta ugyanennyit kell törődnünk, ha szeretjük. Akit talán féltünk is kell, el ne veszítsük. És aki vigyáz ránk ma is. Ha engedjük, talán ha ránézünk karácsony ünnepén látva jászolában, ránk is hat jelenléte. Ha szentáldozáshoz járulunk, változást hoz napjainkban. Rendet rakunk életünkben, szépen beszélünk, jóra törekszünk, jobb emberekké igyekszünk válni. Érte, mert velünk van szobánkban, asztalunknál, autóunkban. Egy gyermek, aki védtelen, ártatlan, aki ragaszkodik hozzánk.

Ezért született arra, hogy velünk legyen. Ő az Emmánuel. Engedjük, hogy vigyázzon ránk! Megteszi. Kívánom, hogy szívük megérezze! Áldott karácsonyt! Fiú adatott nekünk. Mindegyikünknek.

Nagykanizsa, 2019 karácsonya

Csorba Tamás,
a Szent József Plébánia
plébánosa

„Mert nagy az egekig a Te kegyelmed és a felhőkig a Te hűséged,

Magasztaltassál fel az egek felett, óh, Isten!

Mind az egész földön legyen a Te dicsőséged!”

Zsolt 57,11-12

ÜNNEPEINKRŐL AZ ÓSZÖVETSÉG TANÚSÁGA SZERINT

„Legyen nektek ez a nap emlékeztetőül és ünnepnek szenteljétek azt az Úrnak, nemzedékről nemzedékre. Örök rendtartás szerint ünnepeljétek meg azt.” (2 Móz 12,14)

A Biblia ószövetségi tanítása szerint az ünnep magának Istennek a parancsa azért, hogy megerősítsen bennünket a hitben. Fő ünnepei Isten üdvözítő tervére irányítják figyelmünket, melyet már a világ teremtése előtt elhatározott. Az a rendeltetésük, hogy Isten közelébe jussunk, és mindjobban átérezzük, megtapasztaljuk ennek örömét és áldását. Ezékiás idejében kétszer hét napig ünnepelték a pászkát, mert az első hét nap oly sok örömet adott számukra. (II. Krón. 30,21-23)

Az ünnep szó a héber nyelvben visszatérést jelent, egy jövőre irányuló cselekedetet, ami az Isten és az ember között fennálló kapcsolat, rend helyreállítására törekszik. Az ünnepek előtti rákészülés, előkészítés segítenek abban, hogy lelkileg hangolódjunk, felkészítsük magunkat az Istennel való mélyebb találkozásra. A zsidó nép számára is fontos a bűnt, a bűnbánat, hogy szentségben, Isten iránti engedelmségben, szeretetben

élhessen. A héber nyelvben azonban nem létezik a bűnbánat szó, helyette a megtérést használják. Joel próféta a szív és a lélek megtérését is hangsúlyozza (Joel 2,13).

Az ünnepek szertartásai, imái, a Szentírás olvasása a zsinagógákban, virrasztás, a gyertyák meggyújtása,

zsoltárok éneklése, áldozatok bemutatása, víz kiöntése az oltár előtt is mind azt a célt szolgálják, hogy az ünnep betölthesse Isten adta rendelkezéseit. (3Moz 23,40).

A zsidó családok ekkor több időt töltenek együtt, és csak egymásra figyelnek. A barátoknak, rokonoknak ételajándékot, a szegényeknek adományt küldenek.

A jövő tekintetében a sátoros ünnep Istenhez való gyülekezésünkre utal, valamint arra, hogy az Ő országában, színe előtt fogunk örvendezni neki.

„Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név...” (Zak 14,9)

Az ünnepek tájékoztató pontokat adnak az életünknek, kiemelnek a mindennapokból, jelzik, hogy Isten az életünk ura és a vele való kapcsolat elsődleges fontosságú. Miközben az Istennel való közösségbe kapcsolódunk be, Isten kapcsol ki és szabadít fel bennünket a hétköznapi terhei alól.

Az ünnepek megmutatják, hogy Isten népéhez tartozunk, összeköt bennünket mindazokkal, akikkel együtt ünneplünk. Ilyenkor érezzük, hogy összetartozunk, egy nép tagjai vagyunk, közös az utunk, a hitünk és a reménységünk. Megmutatják továbbá, hogy előttünk is jártak emberek a hit útján, akik találtak Istennel, akik csodákat éltek át, akiknek az élete Isten közelében megváltozott.

Lenkovits Szilvia

Tamás atya zarándokcsoportja Medjugorje felé

RÓZSAFÜZÉRREL EGYHÁZKÖZSÉGÜNKÉRT

Csorba Tamás plébános kezdeményezésére az Alsótemplom híveiből álló csoportok az egyházközség különböző pontjain: a Szent József téren, a Zrínyi utcában, a Szemre utca és a Csengery út találkozásánál, valamint a Pannon Egyetem előtt a Boldogságos Szűzanyához imádkoztak

a városrész lelki megújulásáért, a családokért, önmagukért, hazájuk és a világ békéjéért.

Ezzel csatlakoztak Ferenc pápa felhívásához, aki az október hónapot a miszsió hónapjának nevezte.

HALLD AZ ANGYALOK KARÁT

Halld az angyalok karát, üdvözlí a szent királyt!
Békesség és kegyelem jött közétek, emberek.
Örvendjetez nemzetek, égi himnusz zengjetez,
Ujjongva hirdessétek: ma Krisztus megszületett!

Ő a béke hercege, igazságnak gyermeke.
Fényt hoz ő és életet, gyógyító reménységet.
Közénk jött, hogy megáldjon, a haláltól megváltson.
Feltámadást hoz nekünk, benne újjá születünk.

(Lukács 2,8-14 nyomán Wesley)

ÜNNEP, EGY ASZTALHOZ ÜLNI ISTENNEL

Böjte Csaba atya egyik könyvének (*Párbeszéd a végtelennel*) fejezetcíme pontosan kifejezi: mit jelenthet egy hívőnek az ünnep fogalma. A tízparancsolat harmadik parancsa szerint: „Az Úr a hetedik napot megáldotta és megszentelte.” (Kiv 20,11) Eszerint a szombati napon emlékezünk Isten megpihenésére, a teremtés hetedik napján. Az őskeresztények azonban a szombatot vasárnapra cserélték, mert a vasárnap Krisztus feltámadásának napja.

Hogyan szenteljük meg a vasárnapot? A tanítás szerint a keresztények a vasárnapot és a többi parancsolt ünnepet úgy szentelik meg, hogy szentmisén vesznek részt, és tartózkodnak az olyan tevékenységektől, amelyek megzavarnák a test és a lélek pihenését. Jusson eszünkbe a családunk, ismerőseink, tartsunk szünetet a rohanásban! Természetesen a

világi jogszabályoknak is biztosítaniuk kell(ene) a vasárnapnak, mint ünnepnapnak a tiszteletben tartását.

Igen egyhangú lenne, ha az életben a vasárnapok, mint útjelzők, egyformán követnék egymást.

Ezért hitünk hagyománya kialakította az egyházi év fogalmát, mely érzékelhető szakaszokra osztotta a hetek végtelen sorát. Az egyházi év az advent első vasárnapjával kezdődik, majd következnek a többi jeles ünnepek: advent többi vasárnapja, a

karácsony, vízkereszt, hamvazószerda. Vallásunk szerint az egyházi év az ünnepeink „feje”, zenitje húsvét ünnepe, a feltámadás örömhíre. Ezt követik példálózva a többi ünnepek: pünkösd, úrnapija, mindenszentek, halottak napja és a többi évközi vasárnap. Egyházi évünk Krisztus Király vasárnapján ér véget, majd az ezt követő vasárnapon egy újabb egyházi év kezdődik. Évente visszatérő megújulás, állandó újrakezdés ez. Csak megemlíti az egyes ünnepekhez kapcsolódó liturgikus előírások létét, a lila, a piros színű miseruhákat. A miséken egyházi évenként (A-B-C év) felolvasott változatos szentírási szövegekről, az énekekről nem is szólva.

Mindezek elősegítik az ünnep mélyebb átélését a többi hívővel együtt a szentmise keretében.

Solymár Mátyás

A KOVÁCS LÁNYA

Volt egyszer a világon egy király. Nagyon kíváncsi király volt, hát tudni akarta, mennyien laknak a birodalmában. Elhatározta, hogy minden embert lajstromba vesznek az írnoikai, aztán megszámlálják hányan is vannak. Hírnökök vitték szét a parancsot minden városba, minden faluba: aki született, családjával együtt menjen oda, ott lesz az összeírás.

Élt akkoriban a birodalomban egy szegény ácsmester. Meghallotta ezt a parancsot, elment haza. Így szólt áldott állapotban lévő feleségéhez:

— Kedves feleségem Mária! Nézd, mit parancsolt a király! El kell mennünk Betlehembe. Mire a kisbaba megérkezik, már ott leszünk, s jó emberekől majd szállást is kapunk. De nézzed csak, vettem ezt a széles hátú szamarat, ezen majd kényelmesen ülhetsz. Lassú léptű, óvatos járású, ne félj, biztonságban leszel. S hát jó az Isten, vigyáz ránk, hogy a gyermek békében szülessen.

— Jól van kedves férjem, József. Ha úgy mondod, legyen úgy.

Azzal Mária felült a szamárra, és elindultak. Este volt, mire Betlehembe érkeztek. A város szélén volt egy fogadó, József bekopogott.

— Jó emberek, adjatok szállást. Nézzétek, a feleségem várandós, megpihennénk.

— Eredjetez innen Isten hírével, nincs nekünk helyünk egy embernek sem. Asszonynak, számárnak még úgy se. Van a városban más fogadó, keressetek ott helyet! Mentek tovább. Találtak egy másik fogadót.

— Jó emberek! Adjatok szállást, legalább az asszonyomnak. Lássátok, kisbabát vár.

— Eredjetez innen! Mit képzeltek? Majd még itt születik meg, aztán sírásával felveri a fáradt utasokat! Mentek tovább. De ahány helyre bezörgettek, mindenünnen elzavarták őket.

Volt ebben a városban egy gazdag kovács. Volt mindene. Háza, barma, szolgálja rengeteg. És volt egy gyönyörű, szép kislánykája is. Mégis szomorú volt a kovács, odaadta volna házát, barmát, kincsét, gazdagságát, ha a kislányát valaki meg tudta volna gyógyítani. Mert ennek a leánykának mindkét keze csuja volt. Bénán lógott az oldalán. Nem tudott vele se ölelni, se simogatni, se egy pohár vizet elvenni, se egy karéj kenyeret megkenni. Ennek a kovácsnak a háza éppen a város legszélén állott, ez volt az utolsó ház. Ide is bezörgetett József.

— Kérlek, szánj meg minket, engedj a házadba!

— Jaj, jó ember. Nálam, még az ágyfiókban is szállóvendég van. Nincs hová tegyelek se téged, se a feleséged. Eredj, keress magatoknak máshol helyet! — mondta a kovács.

Hát akkor előbújt a háta mögül a csujakezű kislánya. Odament Józsefhez.

— Bácsika! Bácsika! Figyelj rám! Gyere énmögöttem. Mutatok neked egy barlangocskát. Édesapámé, itt van nem messze a város szélétől. Istállónak használjuk. Azzal a kislány előrement és mutatta az utat. Úgy volt, ahogy mondta. Az istálló meleg volt, a széna friss és illatos.

József és Mária hálát adott Istennek a szállásért, megköszönték a kovács kislányának a segítséget. Eljött az éjszaka, és a szegény ácsmester felesége egy gyönyörű kisfiúnak

adott életet. Amikor megszületett, olyan fényesség támadt a sötét barlangban, mintha ezer misegyertyát gyújtott volna valaki. De még a barlang fölött is megfényesedett az ég, mert egy ragyogó csillag állt meg fölötté. Másnap reggel a kovács csujakezű kislánya hamar kiszökött az ágyból, szaladt egyenesen a barlang felé. Ment be a barlangba, nézte a csepp babát a jászolban. Mária ott ült mellette.

— No, gyere ide kislány, nézd meg őt közről is — hívta a leánykát. — Gyere kedvesem, vedd a karjaidba, nézd, odaadom neked.

— Jaj, nénike! Nem tudom én a karjaimba venni, látod, csuja kezem van. Mind a két karom lóg. Mióta megszülettem így van ez. Szeretném én ölelni magamhoz, de nem tudom.

— No, ne félj! Gyere kedvesem, ne törődj semmivel! Ül ide mellém, és vedd karjaidba Szent Fiamat, kicsi Jézuskámat.

Azzal Mária maga mellé ültette a kovácsmester csujakezű kislányát, és karjaiba tette kicsi fiát, Jézuskáját. S csudák csudájára a kislány ölelte a szép kicsi bubát, ringatta és énekelt neki.

— Nénike! Nénike, nézd, ringatom, ölelem a kis Jézuskát — potyogott a könnye, s nevetett egyszerre.

Aztán megéhezett a Kisjézus, Mária vette ölébe a gyermeket, és megszojtatta. A kislány, pedig futott, rohant haza.

— Édesapám! Nézze! Nem vagyok már csujakezű. Tudok, ölelni, simogatni, kenyeret kenni, pohár vizet adni. Nézze édesapám! Szállnak a karjaim.

Elmesélte a kovácsmesternek mi történt. Akkor a kovácsmester nagyot sóhajtott és így szólt:

— Jaj, ha tudtam volna, hogy ő Mária, adtam volna szállást neki éjszákára! Inkább, én feküdtem volna istállónak, nemhogy Szűz Mária, s az ártatlan Jézuska.

Akkor aztán sajtot, vaját, meg egy kis túrócskát kötöttek batyuba. Egy kivajazott köcsögbe, édes mézet tettek, és úgy mentek vissza a barlangba a Szent Családhoz. Mikor beléptek a barlangba, letették ajándékaikat, és leborulva imádták a kicsi Jézust.

Magyar legendamese

BÉRMÁLÁS 2019

A PÁLYÁT VÉGIGFUTOTTAM, A HITET MEGTARTOTTAM

Ritkán írnak a lapok az aktív pályán túl jutó sikeres emberekről. A papi szolgálatból nyugdíjba vonulók esetében egyáltalán nem gyakori.

Az Alsótemplom hívei október egyik vasárnapján, a délelőtti szentmise kezdetén kíváncsian nyújtogatták nyakukat, vajon ki az az atya, aki helyettesíti plébánosunkat, Tamás atyát?

Ki is derült, és az is, hogy időnként szerencsénk lesz találkozni a klaszikus papi jegyeket magán viselő, rokonszenves Marics József atyával.

Megkértem a plébános atyát, mondja el, miért választotta városunkat, templomunkat, valamint hogyan telt el számára az elmúlt 50 év.

— Évekkel ezelőtt, ahogy közeledtem az aranymiséhez, elhatároztam, hogy az 50 év szolgálat után nyugdíjba vonulok. Így is történt. Bármennyire szerettem a híveimet, és ők is ragaszkodtak hozzám, búcsút mondtam a berzencei plébániámnak, Somogyudvarhelynek és Bélavárnak. Sokat gondolkodtam, hogy hol legyen a főhadiszállásom. Mivel Nagykanizsán 1970—1972 között káplán voltam, és az idők során gyakran részt vettem a papi rekollekciókon és továbbképzéseken, úgy döntöttem, hogy nyugdíjasként Nagykanizsán szeretnék élni. Hála Istennek, sikerült egy lakást vennünk a városban.

Számomra a gondviselés ajándéka, hogy területileg a Szent József Plébánia híve vagyok. Csorba Tamás esperesplébános atya a csurgói kerületben esperesünk volt, aki kitüntető szeretettel fogadott. A nyugdíjazásom előtt sokat gondoltam Katona József Kofák c. színdarabjára, melyben egy megszívlelendő mondat hangzik el: „Ha, a madár látja, hogy hasztalan esik fütyörészése, élelméről gondoskodik és elhallgat.” Hála Istennek, nem így történt. Tamás esperes atya számít rám. Amikor és amire felkér, nyugdíjas atyaként szívesen és szeretettel segítek.

Lassan kezdem megismerni a jó híveket és az ifjúságot. Nyugodt szív-

vel állíthatom, hogy a Szent József parókia a kaposvári püspökség egyik legjobb plébániája. Arról nem is beszélve, hogy a tucatnyi plébániai közösség a lélek buzgóságát, az ősegház szeretettől áthatott tevékenységét és a keresztény hívek áldozatát, életét fémjelzik.

Az egyház nem híve a személyi kultusznak, de azért magamról is kell szólnom néhány szót. A somogyor-

szági Nagyabajomból származom. Amikor 1969-ben az újmisémet mutattam be, én voltam a veszprémi egyházmegyében a Nagyabajomból származó 4. pap. A legidősebb, Radax Dezső kanonok volt, a jó hívek egykori plébánosa. Úgy érzem, nem álok messze az igazságtól, ha föltételezem, hogy nyugdíjasként az ő plébániáján telepedtem le.

50 éves papságom alatt Balatonbogláron, Nagykanizsán, Kéthelyen és a kaposvári donneri plébánián szolgáltam. A 8 éves káplánság után Bárdudvarnok, Balatonszentgyörgy és Berzence plébánosa voltam.

Amikor nyugdíjas lettem, a paptestvéreim és a volt híveim közül többen megkérdezték, nem bántam meg, hogy nyugdíjba vonultam? Nem fog megölni a magány?

Hála Istennek, a nyugdíjas élet számomra nem azonos a lustasággal, a teljes visszavonulással és az édes semmittevéssel. Felkérésre szeretettel

szolgállok. A szabadidőmben pedig sokat olvasok, jegyzetelek, a *Keresztény Életben* rendszeresen publikálok. Tekintettel arra, hogy Rákóczi-év van, a nagyságos fejedelem életével foglalkozom hétről-hétre. Előadásokat tartok, anyagot gyűjtök az új könyveim kiadásához. Az időmet átszövi a fogalmazás, a könyvtáram és az irattáram rendezése, de azért jut idő a pihenésre, a kikapcsolódásra és az imádságra is.

A kanizsai éveim alatt szeretném minél jobban megismerni a várost, benne a műemlékeket és a védett épületeket. Szeretnék kutatni a múzeumban és a könyvtárban, hogy minél többet megismerjek ennek a szép városnak a történetéből.

Arra is törekszem, hogy baráti kapcsolatot ápoljak a város lelkipásztoraival és a plébániai közösségekben aktívan közreműködő testvérekkel.

Nyugdíjas életem különös öröme, hogy a szentmiséken, a szentbeszédekben hirdethetem az evangéliumot. Olyan korban élünk, amikor erőteljesen fogy a lakosság és a hívek száma.

A keveseknek kell a hitüket bátran megvallaniuk, példamutató keresztényként élniük, és Isten országának építésével hiteles képet kell mutatniuk egyházunkról! Minden katolikus testvérünk: idősek és fiatalok Jézus világi apostolai, akikre az Örök Főpap számít, és küldi őket a világba az evangelizációs munkára.

A Szent József Plébánia minden kedves tagjának és az *Alsóvárosi Harangszó* olvasóinak boldog, szent karácsonyt, és Isten áldásában bővelkedő, sikerekben és eredményekben gazdag új esztendőt kívánok!

— Köszönöm, kedves Marics József apátplébános atya (erről a későbbiekben írunk), hogy szeretettel és lelkesen vállalta a Szent József-templom segítő papi szolgálatát. Kívánom a hívek nevében, találjon igazi otthonra városunkban, érezze magát kanizsainak!

M. Zs.

„TARTSD MAGAD MÉLTÓNAK ISTEN SZERETETÉRE”

Kovács András Péter humorista felejthetetlen előadása a *Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Forrás Pont – Még egy nap Jézussal*, című ifjúsági rendezvényén.

Több emlékezetes előadás, beszélgetés is volt a szombati Forrás Ponton, azonban a szintén jelenlévő ismerőseim döntő többsége egyetértett: Kovács András Péter humorista szereplése volt. az egyik legfelemelőbb és legmeglepőbb. Az ország egyik legnépszerűbb előadója teljesen új arcát mutatta meg: habár ezúttal is záporoztak a humoros kiszólások, de ezúttal nagyon komoly üzenetet hozott magával.

Kovács András Péter személyesen tett tanúságot hitéről, botlásairól, Istennel való kapcsolatáról. Előadása egyben egy mély buzdítás volt a fiataloknak, egy őszinte kitörés. Jól látható volt, hogy őt magát is megérintette a téma súlya és a mondanivalója, nem túlzás azt gondolni, hogy az előadói pályafutásában ez nem egy fellépés volt a sok közül, hanem az egyik legkülönlegesebb. Zseniálisan ötvözte a humort a komolysággal, páratlan élmény volt megtapasztalni, hogy a korábban még nevető fiatalok hogyan hallgatják egy pissenés nélkül súlyos mondatait. Hol nevetve sírtak, hol sírva nevettek.

„[...] Ugye mert mi fiúk ilyen kemények és macsók vagyunk, bennünket nem lehet meglepni, nevemen szólítani csak úgy. Nem a fenét! Pont akkor, amikor nem is számítász rá: nem biztos, hogy akkor fognak neveden szólítani, amikor már felvetted a szentségek felét, amikor már te fuvolázol a lehangosabban a misén a zenekarban. [...] Nem tudod, hogy mi lesz az a pillanat, lehet hogy te is úgy jársz, mint én, aki már nyolc éve ministráltam, bérálkoztam, egyházi gimibe jártam, és 15 évesen ott ültem az osztálymisén. Röhhögcéltem a harmadik sorban az osztálytársaimmal, amikor azt éreztem, hogy valami a levegőbe emel, valami megölel, és nagyon szeret. Amíg a többiek rö-

högcéltek, én azt éreztem, hogy facsarják a szívemből a könnyeket, és hazafelé is úgy mentem, hogy húszcentivel a föld felett jártam, mintha vinnének. Napok teltek el, mire egyáltalán ki mertem mondani én is azt, hogy mi szólított meg. Hogy Ki szólított meg! Ő szólított meg először, és csak napokkal később mertem én is megszólítani Őt!

Egyáltalán nem vagyok minta keresztény, és néha lúdbőrözöm ettől a kifejezéstől. »Olyan jó katolikus és jó keresztény« — ez nekem azt jelentette, hogy jóindulatú balfék. Én

humorista vagyok, cinikus vagyok, mindig mindent kívülről nézek, ironiával nézek, keresem a dolgokban a hamisságot, a visszasságot, mindenben! Saját magamban is, és ugyanúgy az egyházban is! Mindenben kételkedek, de egy dologban nem: hogy Isten ott van az ajtó mögött! És megszólít, és akkor is meg fog szólítani, ha hónapokig nem nyitom ki az ajtót, mert van olyan! Nem dorgál, mindig ott van és mindig vár!

Ez nem verseny! Nem azt kell nézni, hogy a másik hol tart! Isten mindenkit meg fog szólítani, lehet, hogy a válladon vereget meg, és észre sem veszed. Lehet, hogy már évek óta a sarokból pisszeg neked, lehet, hogy előugrik és rád veti magát. De ha ez így van, akkor az nem az érdemeid miatt lesz, hanem mert szeret! Szeresd az Istent, szeresd a felebarátodat, mint önmagadat, és ezt én kiegyesíteném még valamivel: szeresd önmagadat úgy, ahogy Isten szeret téged! Tartsd magad méltónak!

Én nem vagyok egy makulátlan ember, de nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy a gyerekeim úgy szólítanak »Apa!«, és az ölembe másznak. Isten pedig úgy szólít, hogy »Fiam!« — és az ölébe vesz.”

(777 blog 2019. október)

HUMOR

A buszsofőr és a pap a mennyben

Meghal egy pap és egy buszsofőr. Mindketten a mennybe jutnak, ahol a buszsofőrt Péter előkelő helyre vezeti, míg a pap a hátsó sorokban kap elhelyezést. A pap méltatlankodva fordul Péterhez, mire Péter:

— Fiam, amikor te prédikáltál mindenki aludt, de amikor a buszsofőr vezetett, mindenki imádkozott.

Vedd észre...

Egy kis vidéki falut árvíz önt el. Egy öreg ember elkezd imádkozni Szent Péterhez, és Péter meg is ígéri neki, hogy kisegíti az árvízből. Már térdig ért a víz, ott állt az imádkozó ember,

és akkor jött egy csónakos, aki felajánlotta, hogy kiviszi innen a csónakján.

— Nem, köszönöm fiam, mert Szent Péter megígérte, hogy ki fog húzni!

Már mellig ért a víz, ott állt az imádkozó ember, és akkor megint jött egy csónak, hogy majd ki fogják húzni, de ugyan az:

— Nem, köszönöm fiaim, mert Szent Péter megígérte, hogy ki fog húzni!

Már ellepte a víz az öreg embert, és meghalt. Felment a mennybe Szent Péterhez. Mondja neki:

— Péter! Hát megígérted nekem, hogy kihúzol, még sem tetted. Miért nem?

— Ejnye, hát küldtem érted két csónakot...

A HARANG

A haragról bármikor lehet beszélni. Főként nekünk, magyaroknak, hiszen a déli harangszó a mi nándorfehérvári győzelmünket hirdeti szerte a világban. Ám kezdjük máshonnan. A harang használható zenéhez és jelzőeszközként, például veszély esetén. Ilyenkor csak a harang egyik oldalát ütik, vagyis félreverik. A legfinomabb hangú harang egy lélek a teremtőjéhez való megtérését kíséri. Az éjszakai csendreleletet notóriusan megszegőket büntetésül beültették a zúgó harang alá, és valamikor haranggal hívták össze az embereket vallási szertartásokra.

A középkorban az egyházi jelleg mellett világi üzenete is volt: jelezte a különböző hivatali gyűléseket, ítélethirdetéseket. Krisztus feltámadása előtt pedig elhallgatnak, mert Rómba mennek. Manapság harangjátékok szórakoztatják a járókelőket, vagy éppen jól hallhatóan jelzik az időt. Megszólalhatnak felül- és alulütősen, eltérő hangzással, hisz a hangképzés a harang belsejének más-más helyén történik. Szakértők szerint a Kárpát-medencében majdnem mindegyik harang alulütős, mert ez a megszólalási mód magyar találmány. Ettől fémesebb a hangja.

Vajon Pozsonyban hogy zenélnek a trinitárius, a református, a kapucinus templomok vagy a Szent Márton-székesegyház harangjai? Hogy miért érdekesek a pozsonyi harangok? Azért, mert 1844-ben, amikor a Nemzeti Színház pályázatot írt ki Kölcsey Ferenc a magyar nép zivataros századairól szóló Hymnusának megzenésítésére, az egyik pályázó, Erkel Ferenc a következőket írta: „Csend van. Ülök és gondolkodom: hát, hogy is kellene ezt a himnuszt megcsinálni? Elém teszem a szöveget. Olvasom. Megint gondolkodom. És amint így gondolkozom, eszembe jut az én első mesteremnek a szava, aki Pozsonyban tanított. Azt mondta: fiam, mikor valami szent zenét komponálsz, mindig a harangok szava jusson először eszedbe. És ott a szoba csöndességében megzendülnek ekkor az én

fülemben a pozsonyi harangok. Áhítat száll meg. A kezemet a zongorára teszem, és hang hang után olvad. Egy óra sem telik belé, megvan a Himnusz.”

Nem tudom, hány honfitársunk van tisztában azzal, hogy Erkel győztes pályaművében az énekelhető taktusokat bevezető elő- és utójáték alatt harang szól, hazaszerető, fémese, varázslatos hangzással és üzenettel. Azzal az üzenettel, hogy a magyar himnusz minden alkalommal történelmünk egyik leghősiesebb tetteire, Hunyadi nándorfehérvári győzelmének tiszteletére szólít fel. A magyar hősi-

esség ünneplésére buzdít, a kereszténység muszlimok feletti diadalát hirdeti. 1456. július 22. örökre beírta magát a magyar történelem lapjaiba. III. Kallixtus és VI. Sándor pápa rendelte el, hogy a harangszó minden délben hívjon imára, a kereszténység védelmének kötelezettségét hirdelve. A déli harangozás így már 563 éve zúgja az üzenetet, valamint Szilágyi Mihály és várvédői, Hunyadi János és tízezer katonája, a szerzetes Kapisztrán János és 35 ezer kereszties lovagja világra szóló hősiességét, az iszlám hódítás hosszú időre történő megállítását. Bármilyen nehézségek értek is minket ebben az elmúlt 563 évben, a harang szól, magyar módra fémesen zúg az egész keresztény világban. Figyelmeztet dolgainkra, amíg van templom, és él a kereszténység.

Robert Schumann, az Európai Unió egyik alapító atyja elhíresült gondolatának kimondása óta tudjuk, „Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz”. Konrád Adenauer, volt

német szövetségi kancellár, gyakorló keresztény, az unió másik atyja pedig így fogalmazott: „Kereszténynek lenni valami nagyon hatalmas, olyan valami, ami nagyon nehéz... Erőfeszítéseinkkel igyekszünk keresztényként élni, és ezen az úton haladva szeretnénk lassan a tökéletesség egyre magasabb fokait elérni.” Hol vagyunk ma, 2019-ben ezektől a gondolatoktól? Hol vagyunk a kereszténység folytonos védelmétől, a tökéletesség egyre magasabb fokára törekvéstől? Pedig komolyan kellene venni gondolataikat, mert saját jól felfogott védelmünk és megmaradásunk ezt kívánja. Vajon mit tehetünk túlélésünk érdekében? Legegyszerűbben azt, hogy értékeinket, történelmünket és azokat a hőseinket, akik a kereszténység és a magyarság fennmaradásáért tettek is valamit, megbecsüljük, emlékezünk rájuk, és megmentjük a déli harangszót a jövő számára. Igen, visszatérek a harangszóhoz, mert úgy tűnik, ez a csodás hang az a hatalom, amely mágikus képességével évszázadokat köt össze, és hirdeti azt az erőt, amit a keresztény magyarság képvisel. Hunyadtól Erkelen keresztül éri el lelkünket, és buzdít arra, amire int: a keresztény világ védelmére. Soha máskor nem volt nagyobb szükség a harangszóra, mint a mai globalizálódó, értékvesztő, fékevesztett, a kereszténységet lassan feladó világban.

Kaphatunk-e ehhez nagyobb kapaszkodót, mint a magyar zenei génusz, Erkel Ferenc harangzúgás ihlette zenéjének újbóli felfedezését? 175 év után. Szinte hallom a fanyalgókat, hogy nem ezt szoktuk meg. Hallom a lélekharangra mint magyar sorsra asszociáló utalást, a „mindenhez is” értő, azonban semmiben el nem mélyedő okoskodókat. Nincs igazuk. Erkel Hymnusra komponált zenéje ugyanis nem gyászzene. Verbunkos, így kissé ütemesebb, mint ahogy ma ismerjük. Felemelő, hitet adó. Egyszóval: magyarosabb. Szász Emese elsőként, egyedül és pazarul, tízmilliók előtt énekelte a harangszóval kiegészített, Erkel szépunkájá, Somogyvári Ákos karnagy által áthangszerelt, a nemzetközi standard

időbeli korlátainak megfelelő „sport-változatot” 2016-ban Rióban, amikor átvette olimpiai aranyérmét. Ő átérezte, hogy Kölcsey szövegének aláfestése nem szomorú könyörgés, hanem ima, a történelmi igazság kimondása, amelyet csakis felemelkedés követhet. Erkel eredeti zenéjének ritmusa erőt sugall, a harangok ünneplik a magyar hősöket, a magyar sors dicsőséges napjait.

A szent zene Trianon századik évfordulóján különös üzenet lenne a világ számára: elérkezett a mi víg esztendőinknek korszaka, mint ahogy valóban arrafelé menetelünk dolgaink jelenlegi állása szerint. És különben is. Jogásként nem mondhatok mást, csak azt, hogy 2011 óta létező Alaptörvényünk I. cikkének (3) bekezdése szerint: „Magyarország himnusza Kölcsey Ferenc *Himnus* című költeménye Erkel Ferenc zenéjével.” Márpedig a törvény az törvény. Alaptörvényünk sérthetetlen. Ideje minden betűjét betartanunk.

Az általunk most ismert változat a nagyszerű magyar muzsikuss, Dohnányi Ernő által 1938-ban áthangszerelt variáció, amely vélhetően a trianoni tragédia és a közelgő II. világháború előszele miatt gyászosabb hangvételűvé vált, és kimaradt a győzedelmes harangszó. Vagyis amit ma játszunk nemzeti és más ünnepeinken, egy áthangszerelt, módosított változat, amely sem ritmusában, sem egyes hangszerelési megoldásaiban nem azonos Erkel zenéjével.

Úgy vélem, az elmúlt kilenc év magyar eredményei alapján eljött az ideje, hogy felemeljük a fejünket, és bizakodóan ünnepeljünk. Ideje, hogy a századik évforduló alkalmából megüzenjük a kétkedőknek, a minket támadóknak régi-új, de eredeti himnuszunkkal, hogy keresztény nemzetünk él és élni fog. Erkel magyar módra fémesen csengő harangszava hirdesse szerte a világon: a magyarok többé nem gyászolnak. A harangszó összeköti évszázadainkat, és egybeforrasztja a magyar nemzet elszakított részeit és tagjait. Végérvényesen.

Bencze Izabella jogász
(Forrás: www.demokrata.hu)

OKOSRÓZSAFÜZÉR

A Pápa Imavilághálóján (Imaapostolság) október 15-én sajtótájékoztató keretében mutatták be a Vatikánban azt az okosrózsafüzért, mely az idén januárban megjelent Click To Pray alkalmazás segítségével működtethető.

A *Kattints, és imádkozz!* honlap és alkalmazás indulását a január 20-ai Úrangyala imádság után jelentette be Ferenc pápa és az Imaapostolság nemzetközi igazgatója. A honlap minden hónapban közli Ferenc pápa imaszándékait és imakéréseit az egyház küldetése számára. Az alkalmazás januári megjelenése óta világszerte hívek ezreit kapcsolja össze a mindennapi imában, mely immár egy modern, de mégis hagyományos eszközzel is végezhető.

Az elegáns, karkötőként viselhető interaktív eszköz keresztvetéssel ak-

tiválható, és a pápa Imavilághálójának hivatalos, ingyenesen letölthető Click To Pray applikációjával működtethető. Az alkalmazás hangos útmutatóval, exkluzív képekkel és további, személyre szabható tartalmakkal kíséri a rózsafüzér imádságot. A tervezők nem feledkeztek el az igényes kivitelezésről sem: tíz achát- és hematitgyöngy fogja közre az eszköz „szívét” alkotó digitális keresztet, amely az alkalmazáshoz kapcsolódó összes adatot tárolja. Aktiválás után a felhasználó választhat hagyományos, szemlélődő és különféle tematikus rózsafüzér imádságok közül, melyeket évente frissítenek. Imádság közben az eszköz kijelzi, mely titkoknál tart a felhasználó, valamint nyomon követi a korábban elmondott imákat is.

A fejlesztők kiemelték, szeretnék az eszközt mindenki számára elérhetővé tenni, különösen is azon fiatalok számára, akik a digitális világ periferiáin élnek. Az okosrózsafüzér hittani ismereteik elmélyítésében is támogathatja őket, hiszen nemcsak az imádságot kíséri, hanem elmélkedéseket is biztosít a napi evangéliumhoz. A projektben így egyesülnek az egyház legszebb lelkiismereti hagyományai és a legmodernebb technológiai újdonságok.

Forrás és fotó: *Vatican News*

M. Zs.

Varga László megyéspüspök és Csorba Tamás plébános atya minisztránsainkkal Lábodi István akolitus avatásán

Gárdonyi Géza

CSORDÁSÉK KARÁTSONJA

— részletek —

Hárman ültek karácson szent estéjén az asztalnál: a csordás, meg a felesége, meg az öreg András, a csordásnak az apja. Az öreg András valamikor szintén csordása volt az uraságnak — teljes hatvan esztendőttal egyfolytában. Ők nem kártyáztak vacsora után — iszen vének már mind a hárman. Csak épp hogy egy kis hársfa-teát főzött az asszony vacsorautánra. Azt iddogálták, cukronégetett szilvapálinkával iddogálták. Majd csak holnap kerül egy kis bor is az asztalukra. Marcsa asszony hozza. Marcsa asszony bent szolgált valamikor a kastélyban. Így ünnepeken most is bent dolgozik a konyhán délig. Onnan hozza meg majd holnap is az ünnepi ebédet — úgy két óra tájt. Egy pint borocskát is tesznek majd a kosarába.

Hát ülnek, beszélgetnek a búbos enyhében. Várják a szent éjfélt. János akkor elmegyén Marcsával a templomba, az öreg meg otthon marad házörzőnek: — gyenge már a lába. Máskor is úgy volt. De az öreg sohse feküdt le, míg a „fiatalok” meg nem tértek. Elővette a Szentbibliát meg az ókuláját: olvasott addig. Még talay is olvasott.

De bizony már nem olvas ő többet. Húsvétkor, hogy olvasott volna a szentkönyvből, azt tapasztalta, hogy elgyöngült az ókulája: nem fogta már a bötüt úgy mint azelőtt. Akármilyen messzire is tartotta a könyvet, nem fogta.

— Hallod-e János — mondja a fiának —, én mán az éjjel nem olvashatok. Az idő még csak kilenc. Ugyan vedd elő azt a szentkönyvet, olvass nekem belőle. Én is hadd részesüljek az angyalok éjszakájának ájtatosságában. A csordás előveszi a ládából a bibliát szép tiszteletesen. Ujjat nyálaz, torkot köszörül, levelezget a könyvben.

— Hun óvassak? Az öreg rábökött az egyik lapnak a felső részére.

— Megjelent a halála után két tanníványának, Emnauszba menet.

Megértették. Az Emnausz-szóval azonban igen megbajlódott János.

— Emenász... emeneusz... enmenusz... — emma. Neki-neki igyekezett, mint dongó az ablaknak, de sehogyszem jutott ki belőle. Hát végre is más helyre fordított. De megint csak Jézus jelenéséről regélt ott is a könyv, ahogy Tamásnak megjelenik és mondja:

— Boldogok, akik nem láttak, mégis hisznek. János már akkor annyira kivörösödött, megizzadt, hogy becsukta a könyvet, félretolta.

Hát az asszony egy-két nyaláb venyigét tolt még a búbosba, elénekeltek együtt a Csordapásztorok énekét, a szótagoknak illő megkanyargatásával és szóvégeknek ájtatos elnyújtásával, aztán lefeküdtek.

Éjfél tájt megébred az asszony, rázza az urát:

— Jaj ember, jaj beh igen gyönyörűletes-gyönyörűt álmodtam...

— Hagyj aludnom — rebegi János —, éppen Szent Tamás apostol beszél velem.

— Én is — mondja az asszony — éppen a szent apostolt láttam én is.

Nekem is szólott: azt mondta, hogy holnap meglátjátok Jézust, mivelhogy ez a szívetek kívánsága. Isten bizony így mondta!

— Éppen ezt mondta nekem is — csodálkozott elkarikásodott szemmel János. Tanakodtak, hogy felköltés-e az öreget? elmondják-e neki is? Hát az öreg csak megszólal az ágyban a suba alól:

— No gyerekek, olyan szépet álmodtam, aminőt még soha... Ő is Szent Tamással álmodott.

— Krisztus urunk izeni — mondta a szent apostol —, hogy holnap látod is, beszélhetsz is vele, András, mivelhogy ez a kívánsága a szívednek.

Sokáig nem jött aztán álom a szemökre. Reggel, hogy virradt, az asszony a konyhára öltözködött: fehér kötényt kötött maga elé.

— Álom, bolondság — mondta magában. S felment a kastélyba. Jánosnak is kihűlt az álom a fejéből. Nem is gondolt már rá, mikor etetésre ballagott. Csak az öreg András kelt reggel hosszas eltűnéssel. Nem álmodtam én még ilyet soha. Bizony még valami csodát látok vénségemre ez máj szép ünnepnapon. Kinézett az ablakon. A szél már elszűnt, csak a hosszúkás hófúvatok fehérlettek. A mindenes a nyakát összehúzza vitte két vörös kezében a két bádogvedret a kútra. András leakasztotta az ágyfejről a szentolvasót, szemelgette ájtatos seppenessel, öreg szívének örvendező, várakozó hullámlásával. Úgy nyolc óra tájt benyit az urasági konyhába a nagyságos asszony is. Rendelkezik: miből, mit hogyan főznek-süssenek.

— Maga meg Marcsa, győjön be, takarítson a karácsonfa körül. Legalább lát is valami szépet: a doktor fiam hozott nekem Pestről ajándékot, amelyet még nem látott a maga falusi szeme. Belépnek a szobába: a nagyságos asszony a falra mutat. Hát Marcsa szinte megrogyik: akkora szép életnyivalóságú Jézus-kép virít a falon, hogy szinte mozdul onnan.

Marcsa összecsapta a kezét, a lába megcsuklott, térdre esett.

— Oh Istenem, Istenem — rebegte elnedvesülő örömszemmel —, nagyságos asszonyom, engedje meg, hogy az uram is lássa. Meg apámuram is. Mert megálmodtuk mink ezt a képet az éjjel. Mind a hárman egyazon órában megálmodtuk. S elmondja az álmukat.

A nagyságos asszony csodálkozik, de sehogy nem engedheti, hogy a két csordás belépjen a szobába. Meg ha azok, hát a többi béres is.

— Patkós az urad csizmája — mondta a fejét rázva —, az apósodé is: minden lépésük belényomódik a padlóba. Könyörög az asszony, hogy legalább az ura. Mezítláb is bejön az ő ura, csak engedje meg, legalább az urának engedje meg. Hát úgy megengedte végre a nagyságos asszony, annak az egynek.

Újságolják aztán otthon az ebédnél az öreg apónak, hogy hát ők már csakugyan meglátták Jézus urunkat. Mert olyan élet-igazándi ábrázolat a, mintha nem is ráában állna Krisztus urunk, hanem tükörben látszódná elevenen — szinte pillog a szeme is.

Az öreg elszomorodott. Uram Istenem — csóválta a fejét —, tizenegyszer hordoztam a búcsúkeresztet; perselybe húsvétkor ezüstforintot adtam; az új harangon akkorát emeltem az állomáson, hogy két hétig fájt utána a két inam, meg a derekam; senkit meg nem bicskáztam még búcsúkor se. Az öreg magára maradt. Amint ott búslakodik a búbos padkáján, egyszer csak hallja, hogy valami koldus miatyánkól az ajtó előtt. Ejnye, ejnye — csóvál a fején az öreg —, hát ez még szent karácson ünnepén is... És nem is Keczőli Ambrus, nem, ez nem a mi falunkbéli kóduunk. Kinéz. Hát egy rövidre nyírt tüskés fehérszakálú idegen vén kóduus reszket a hóban; mondja kék ajakkal a miatyánkot. Rongyos bekecs rajta, szőrehagyott süveg a kezében; nyítt vászontarisznja az oldalán, de lapos.

— Gyere be — int a fejével András —, hát te ezen a szent ünnepen is. Az asztal meg volt még terítve. Odaültette. Adott neki az ételmara-dékból egy szelet fehér pecsenyét,

kalácsot is. Még egy pohárnyi bort is töltött neki a maga poharába.

— Egyé, igyá, melegedj! Már előbb meglátta, hogy a koldus lábán szakadozott a bocskor, de olyan szakadozott, hogy a ballába fejének a meztelenje is kivöröslik. Mingyárt arra gondolt, hogy odaadja neki az avult csizmáját. Elég őneki már az, amelyik a lábán van, elég holtáig. Nyolcvannégy esztendő ember nem nyű el már egy csizmánál többet. Nem is szól, csak tipeg a kamrába.

Ott lesz valahol az a csizma. Foltos az igaz, és a boka belső részén a folt is lefeszett, dehát a bocskornál mégiscsak sokkal jobb, különb ilyen tél-időben. A kamra sötét már: mécszet kell gyújtania. Meg is találja végre a csizmát egy szegen, egy csomó rossz borjúkötél alatt. Letörli róla a penészt. Viszi örömmel a szobába. A koldusnak azonban hűlt helye immár.

— Ejnye hogy elment — dünnyög az öreg —, azt se mondta „Isten áldásával”. Szemlélődik is egyben, hogy hátha. De nem hiányzik az asztról semmi. Még a dohányzacskója is azonmód ott hever, ahogy letette, míg az ételt rakta. Csak a pipáját nem látja mellette. Ezen meg is hökken. Elkomolyodva pislog. De csakhamar eszébe jut, hogy a kamrában tette le a pipát a korpás zsákra. Hat csomó dohány is rejlik a szobában, a pad alatt, szélről — azt is megnézi. Ott van mind a hat. Nem járhat messze, tűnődik aztán az öreg, utána viszem

a csizmát. A harmadik szomszédba se juthatott el még. Felölti a szűrét. Totyog a csizmával a hóban a falu belseje felé. Fülel, hogy merre mehetett, de csak egy prémsapkás fiút látott, amint nekiszalad a jégnek, s mingyarást el is vágódik rajta, mintha bottal kapták volna el a lábát. Várja az öreg, hogy felkel. De nem kel fel a fiúcska. Ejnye, ejnye! Nézi, hát fekszik a fiúcska, mint a holt. Fehér az arca, szőke a haja. Úri fiú forma, noha kopottas a nyakán a prémecke.

Hümmög az öreg. Kinek a fia lehet? Sohse láttam én ezt a gyereket. No vagy a lába tört el, vagy a feje szakadt be, hogy hanyatt esett. Ki fia lehet? Vendég gyerek talán a kántoréknél vagy szűcséknél? Vagy hogy valamelyik zsidóé volna? A vállára veti a csizmát és felveszi a gyereket a két karjába. Pedighát, nehézke őneki, van már vagy nyolc éves. Nézi. Nincs benne élet. Csak lóg annak keze lába. Viszi a zsidó boltba.

— A maguké ez a kis kölyök? Itt esett el a jégen. Zsidóék nem vállalják. Nem ösmerik. Kocsmás varga jön szemben. Az sem ösmeri. Kupori-Kissné jön a lányával. Azok sem ismerik.

— Elviszem a község házára — gondolja András —, majd onnan aztán a kisbíró hazaviszi. A község háza ajtaja azonban be van zárva.

— Hát akkor a jegyző úrnak szólok — vélekedik az öreg. Kikapcsolja a szűrét a nyakán, leereszti a folyosó
(Folytatás a 12. oldalon.)

(Folytatás a 11. oldalról.)

téglájára. A közepébe helyezi a fiúcskát, betakarja, úgy tipeg át a havas udvaron be a jegyzőékhez. Muzsika-szó zeng ott: vendégség bözsög benn. Fiatalok tánczolnak. Egy kövér kis-asszonynak szinte az ajtó üvegéhez csapódik a haja-fonata, ahogy kibomlott. András csak az ajtóban áll meg. Zörget tiszteletesen. Mentegetőzik, hogy nem hivatalos ügyben zavarja a jegyző urat. Kijön aztán a jegyző, hogy megtekintse a fiúcskát. Mondja, hogy az orvoshoz küldi, ha nem tudható, hogy melyik házba való. A szűr azonmód ott a folyosón. Bontja az öreg. Hát a fiúcska nincsen benne.

Hálistennek — mondja vígan a jegyző —, semmi baja, ha hazament.

— No furcsa — tűnődött hazatérve az öreg.

— Hát kend hol csavarog édesapám? Akkor jut csak megint eszébe Andrásnak az álom: mért, hogy ezeknek teljesült, öneki meg nem? Nem ő nevelte-e a fiát is a maga kocsmátlan jámbor életére? Nem ő szoktatta-e a menyét is szelídséges nyelvre, mindennapvaló imádkozásokra? Elmondja aztán az asztalnál a fiának, menyének, hogy hol járt, mit

mívelt. S hogy Varró Bálinttal is találkozott.

— An nem lehet — rázta a fejét erősen a fia —, iszen am mán meghótt, régideje, hogy meghótt.

— Dehogy hótt. Iszen mondom, hogy beszéltem vele. Kezet is fogtam vele.

— Nohát, akkor mán jártában is álmodik kend: mer avval nem beszélhetett. Tíz esztendeje is van, hogy meghótt. A fiának haza is hozták ládáját, szűrét, tarisznyáját, százötvenhárom dollárját. Mondtam is akkor kendnek, csakhogy elfeledte.

Az öreg sehogysem fogadta el a beszédet, dehát nem szokott ellenkezni, ha valaki istenuccsával bizonykodott. Hát másra fordult aztán a szó, arra, hogy a nagyságos asszony a templomnak ajándékozza majd a képet, és hát akkor az öreg is megláthatja. Az öreg csak pipált, rázogatta nagybúsan a fejét: nem így ígérte neki a szent apostol. Mára ígérte az, a mai szent ünnepre. De lehet, hogy teljesült volna is a szent ígélet, teljesült volna valamikéntségesképpen, ha nem hagyja el a házat. No, a tarka kutya ugassa meg azt a kódust, az az oka! Még lefektében is ezen sóhajtozott az imádkozása után. Oh,

Uram, hogy megígérted. Nekik teljesült, nekem nem teljesült. Erre mintha megnyílt volna a fal, csak ott áll előtte rengő szép aranyló fényességben a panaszlott Megváltó.

— Oh, balgata ember! — szólalt meg szemrehányón —, mit csodálkzol te azon, hogy némelyek nem ismernek meg engem. Megmondtam, hogy veletek vagyok mindennap a világ végezetéig. S ti látván láttok, de meg nem ösmertek. Lám, te is: háromszor is láttál ma engem, mégsem ösmertél meg. Pedighát első jelenésemben meg is vendégteltél. Második jelenésemben meg is hordoztál, szűrőddel betakartál. Harmadik megjelenésemben a kezemet szorítottad a magad kezébe. Szorítottad ellenségednek megbocsátó szívvel, miként én rendeltem a hegyen. És ha te mégsem tudtad, hogy én ki vagyok, hogyan ösmernének meg azok, akik senkin nem könyörülnek, senkin nem segítenek és az ellenők vétőknek meg nem bocsátanak?

Az öreg boldogan ébredt másnap. Mégishát, a fejét csóváltgatva görgedeztek a könnyei:

— Oh Istenem, Istenem! És én még meg is gyanúsítottam, hogy a pélpám nem vót a helyén!

A Kaposvári Egyházmegyei Napon énekelt a Szent József Kórus. Karnagyok: Martonné Németh Mária és Domján József

IGYEKSZEM JÉZUST SZOLGÁLNI

Interjú Lábodi István akolitussal

— *Kedves István! Tamás atya mellett régóta látunk a szentmisén, tudjuk, hogy motorja vagy a medjugorjei zarándoklatoknak, és tagja vagy az atya tanácsadó testületének is, de rólad, Lábodi Istvánról nem tudunk szinte semmit. Bemutatkoznál röviden az AHA olvasóinak?*

— 1978-ban születtem Nagykanizsán. Balatonalmádiban jártam egy kéttannyelvű gimnáziumba. A középiskola után, illetve a főiskolai tanulmányaimat megszakítva pár évet hajóztam a Karib-tengeren és a Mexikói-öbölben, illetve egy rövid ideig az Adriai- és Égei-tengereken is. Ezt követően Budapesten, a Külkereskedelmi Főiskolán (ma BGF) szereztem főiskolai oklevelet, majd a Pannon Egyetem MBA képzésén diplomát. A végzettségemet tekintve közgazdász vagyok. Kisebb megszakításokkal 2003 óta dolgozom különböző nemzetközi környezet- és természetvédelmi, valamint oktatási és turisztika projekteken. 2009-től ezt már saját vállalkozás keretében csinálom. Jó pár évet éltem Budapesten, és 12 éve költöztem vissza Nagykanizsára.

— *Ennek a beszélgetésnek az az apropója, hogy november 23-án a mi nagy büszkeségünkre is, Varga László püspök atya akolitussá avat téged. Mondanál nekünk néhány szót arról, pontosan ki is az akolitus, mit vállal, aki erre az útra lép, mi kell ahhoz, hogy valaki akolitus lehessen.*

— Az egyházi rend három fokoza-
ta (szerpap vagy más szóval diakónus, áldozópap és püspök) előtt vannak úgynevezett szolgálatok. Ezek a lektor (felolvasó) és akolitus, amelyekre világi hívek kaphatnak meghívást. A Kaposvári Egyházmegye egyéves képzés keretében készíti fel az akolitusi szolgálatra azokat a férfiakat, akiket erre a plébánosuk küld. A szolgálathoz szükséges tehát egy befogadó egyházközség, plébánosi ajánlás is. Az akolitus a következő feladatokra kap megbízást: közösségépítés, igeliturgia vezetése, áldozta-

tás és temetés. Az egyházközségben a plébános felügyelete alatt szolgál. Az akolitusi szolgálat egy mélyebb elköteleződést kíván: részvétel a plébánia közösségi életében, jelenlét a liturgikus eseményeken.

Az akolitus liturgikus feladatai a következők:

A szentmisén belül, ha van körmenet, akkor a körmeneti kereszt hordozása, nagymisében gyertyahordozás. Felolvasás (olvasmány, szentlecke, egyetemes könyörgések), az adományok (kehely, ostya) oltárra juttatása az átváltoztatása előtt, áldoztatás és a szentmise végén a kehely purifikálása.

Szentmisén kívüli feladatok lehetnek a szentségkitétel és szentségeltétel szentségimádáskor (áldást nem adhat az Oltáriszentséggel), igeliturgia tartása, temetés illetve különféle népi imádságok és ájtatosságok imádkozása, vezetése, valamint az eucharisztia kiszolgáltatása betegek részére.

— *Téged mi vagy ki indított el ezen az úton, milyen célok vezérlek, amikor jelentkeztél?*

— Tamás atya hívott, ha jól emlékszem, már három éve. Először mi-

nistrálni, aztán rá egy évre áldoztatni. Amikor az egyházmegyénkben elindult az első akolitus képzés, akkor volt bennem egy vágy, hogy erre jó volna elmenni, de nem mondtam, nem említettem senkinek. A második „turnusra” már kaptam egy meghívót. A jelentkezéssel nem voltak különösebben céljaim: az akolitusság egy szolgálat, és a képzés erre a szolgálatra készít fel. Ez egy apró lépés, közelebb az oltárhoz.

— *Mit adott neked ez a képzés, hogyan látod magad ezután, mik a terveid, miben fog változni eddigi életed Isten szolgálatában?*

— A képzés betekintést adott egy hatalmas tudásanyagba, az egyház működésébe és inkább „éhessé” tett, mint jóllakatott. Amiben még sokat adott ez az elmúlt év, az a személyes kapcsolatok: találkozhattam és megismerhettem olyan férfiakat, akik nem szégyellik megvallani hitüket és — a napi feladataik, kötelességeik elvégzése valamint a családjuk mellett — hajlandók szolgálni is az Urat. Van közöttük kórházi ápoló, társasházi közös képviselő, vállalkozó, jegyző, tanár és tűzoltó is.

Hogy miben fog változni az életem, azt nem tudom. Már a ministrálás is sokat adott: a szentélyben egészen másként, sokkal mélyebben élem meg a szentmisét. Az áldoztatáskor pedig Őt magát érinthetem, adhatom és oszthatom szét. A tervem, hogy továbbra is teszem a dolgom, igyekszem Jézust szolgálni.

— *Köszönöm a beszélgetést. Kérjük az Úr Jézust, hogy ehhez a szolgálat-hoz adjon neked élő hitet, erőt, kitartást, a közösség szeretetét, hogy ezáltal minél közelebb kerülhess hozzá.*

K. J.

Áldott karácsonyt és békés új esztendőt kívánunk kedves Olvasóinknak!

Ferenc pápa egyik legkedvesebb filmje: **BABETT LAKOMÁJA** — filmajánló —

A *Babette lakomája* témáját tekintve nem kimondottan karácsonyi film, de az unalomig ismételt karácsonyi filmek között üdítő élményként, tökéletesen illene a karácsonyi ünnepkörbe.

Mivel az ünnepi időszakban különösen fontos szerepet tölt be életünkben a konyha, a közös étkezés, a lakoma, ezért választottam karácsonyi számunkba ezt a filmet.

Gabriel Axen dán rendező Karen Blixen novelláját állította filmre, és

kül, miután Párizsban fiát és férjét is megölték. A nővérek befogadják, ő pedig házvezetőnőjük lesz. A filmből megismerjük a halászfalucska egyszerű életét, amelyben a gyülekezet tagjai éppen az igénytelenségben és a puritánságban igyekeznek felülmúlni egymást. A krisztusi megváltást az e világi dolgoktól való teljes elfordulásként élik meg.

Babette — akiről a film végén megtudjuk, hogy előző életében a párizsi Café Anglais főszakácsa volt — szó

nik köztük az annyit emlegetett béke, szeretet és derű. Babette a kegyelem követe. „Engedd, hogy a legjobbat adjam magamból,” mondja, és valóban tehetsége legjavát adja ebbe az ünnepi vacsorába. Lakomája valódi műalkotás, amely nem csak a testet, de a lelket is táplálja. Az ízletes ételek, a szívet vidító italok Isten szeretetének szimbólumai. Bár a nővérek élete a szolgálat, de mégis Babette az, aki megmutatja, milyen is az a szolgálat, amely az önmegtagadásról, a mélységes alázatról szól. Ő az, aki megtanítja őket a kegyelem befogadásának képességére, az elfogadás alázatára. Megtanít bennünket is a megbékélésre, embertársainkkal, a sorsunkkal, hibás döntéseinkkel is. Egy közös, szívvel-lélekkel elkészített vacsorában megtapasztalhatjuk a teljességet. Arra is figyelmeztet, hogy mindig legyünk készen, hiszen nem tudhatjuk, honnan érkezik hozzánk a kegyelem. Tudjuk, Jézus is sokszor ültette terített asztal mellé követőit, és ezt teszi ma is az eucharishtiában.

Ez a film egy művész vallomása a művészetről. Kiemelném még a csodálatos zenét, hallható benne Mozartária, de gyönyörűen áradó barokk egyházi zene is. A teljes film az interneten a *Videa.hu* oldalon megtalálható és letölthető, magyar szinkronnal.

K. J.

1988-ban elnyerte a legjobb idegen nyelvű filmnek járó Oscar-díjat. Szerepel a Vatikán által ajánlott minőségi filmalkotások között is, a London Telegraph Daily „Tíz dolog, amit nem tudunk Ferenc pápáról” című írása szerint pedig ez a film a Szentatya egyik legkedvesebb filmje.

A történet a dániai Jütland partvidékén játszódik a XIX. század második felében. Két idősödő nővér, Martina és Philippa egy protestáns lelkész lányai, akiknek apja a faluban egy különösen puritán közösséget hozott létre. Halála után lányai vezetik tovább a gyülekezetet. Bár apjuk szerint kis közösségük a szeretet és a béke szigete, a már idősödő tagok között egyre erősödik a széthúzás, viszálykodás.

Ebbe a közösségbe érkezik Babette, aki a francia kommün elől mene-

nélkül, a legnagyobb odaadással készíti nekik és a rászorulóknak a sörkenyeret és a főtt, szárított halat. Egy lottónyerményből azonban a lelkész halálának 100. évfordulójára igazi francia vacsorát készít a gyülekezetnek. Minden pénzét erre költi, és minden tehetségét beleadja a remekműbe.

A puritán hívek eleinte megrémülnek attól, hogy a lakoma beszenyezi majd őket. Meg is fogadják, hogy bár végig eszik a vacsorát, de igyekeznek majd nem érezni az ízeket, nem élvezni azt, amit Babette eléjük tálat. Nem engedik, hogy ez aláassa rendületlen egyszerűségbe vetett hitüket.

Ahogy azonban haladunk előre a fogásokban, a vendégek úgy gyűrik le idegenkedésüket, és érzik át a kegyelem jelenlétét a lakomán. Míg végül elsimulnak az ellentétek, megjele-

HUMOR

Karácsonyi nagymise

A templomban nagy tömeg tolong. A plébános belekezd prédikációjába:

— Nagyon örülök, hogy ilyen szép számban összejöttetek. Mivel a többség csak a következő karácsonykor jön el újra templomba, szeretném megragadni az alkalmat, hogy boldog karácsonyt és kellemes húsvétot kívánjak.

MLADIFEST

a fiatalok hitben való megerősödésének hazája

Medjugorje véleményem szerint a hitben való megerősödés és a boldogság hazája. Ezen a nyáron jártam másodszorra az ifjúsági találkozón, de biztos vagyok benne, hogy az elkövetkezőket se hagynám ki semmiképpen sem! Mindenkinék nagy-nagy szeretettel tudom ajánlani.

Nagyon különleges hely, ahol több ezer fiatal és idős gyűlik össze különböző országokból. Ahogy a drónfelvétel alapján a kivetítőn láttuk: egyé válva, egy hatalmas szívvel áldottuk

Az egyik legérdekesebb élmény számomra a gyónás volt, ugyanis minden ember vagy óriás mosollyal az arcán vagy éppen könnyezve (köztük én is) hagyta ott maga után a bűneit. Látható volt a felszabadulás és a végtelen szeretet, ami kétségkívül körbeölelte mind a fesztivált, mind az emberi szívüket, mind pedig az egész helyet.

A legcsodásabb rész azonban a gyertyás szentségimádás volt, ahol a Szentlélek ott járt közöttünk!

Nem utolsó sorban szeretném még

kiemelni a Cenacolo közösség előadását, akik színpadra hozták Jézus szenvedéstörténetét. Eszméletlen, mennyit tanulhattam belőle! Soha nem éreztem még ilyen erősen Isten végtelen kiáradó szeretetét...

Összefoglalva tehát ezt a kalandokkal teli hetet, csupán bátorítani szeretnék minden kedves olvasót, hogy tartson velünk jövőre, mert amit ott átélhet, az felbecsülhetetlen és életre szóló ajándék!

Csonka Izabella

az Urat, imádkoztunk, dicsőítettünk, énekeltünk és táncoltunk is egyben.

Közösen másztunk fel a hegyekre, padokat foglaltunk, együtt hallgattuk fülesen keresztül a tanúságtételeket és a szentmiséket.

Minden este fenomenális bulit tartottunk a kis csapatunkkal és más magyarokkal karöltve, néha pedig mi mentünk át az utánozhatatlan hangulatú spanyolokhoz vagy libanoniakhoz.

Sokszor lent maradtunk őszinte, mélyre ható beszélgetéseket folytatni, pizzát enni, nevetni vagy elsétálni a könnyező Krisztus-szoborhoz imádkozni. Olykor pedig 1-2 órára iparkodtunk egy kicsit ledőlni.

KÖZÖSSÉGEINK

Megnevezés	Vezető	A foglalkozások ideje
Férfi imacsoport	Lábodi István	Kéthetente kedden 19 órakor
Gitáros közösség	Horváth Zsuzsa	
Imádság háza	Riba Mónika	Minden hónap második szombatja
Mária-kör	Gyenes Edit	Minden hónap 2. keddjén 16.30 órakor
Olvasókör	Dormbach Borbála	Minden hónap 2. hétfőjén 18 órakor
Szegély imaközösség	Csorba Tamás	
Szent József Kórus	Domján József	Minden kedden és minden 2. szerdán 16.30 órakor
Szent Klára rózsafüzér társulat	Csáki Lászlóné	Minden hónap 1. pétekjén 17 órakor a templomban

ELÉRHETŐSÉGEINK

Az iroda nyitva tartása:

hétfőn 9—11, 14—17; kedden, szerdán és csütörtökön 9—11; pénteken 14—17 óráig.

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefon — csak nyitvatartási időben: (93) 787-965

E-mail: iroda@szentjosefplebania.hu

Facebook: <https://www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/>

Csorba Tamás plébános elérhetőségei:

E-mail: plebanos@szentjosefplebania.hu

Telefon: (93) 783-671 (csak sürgős esetben — pl. súlyos beteg hívó ellátása szentségekkel, vagy temetéssel kapcsolatos ügyintézés az iroda rendkívüli zárva tartása esetén)

Templomaink címe:

Szent József Plébániatemplom: Nagykanizsa, Zárda utca 1/a
Nagyboldogasszony filiális kápolna: Nagykanizsa-Palin, Alkotmány út 87/a

SZENTMISÉK RENDJE

Hétfő: 18 óra*

Kedd: 18 óra*

Szerda: 7 óra

Csütörtök: —

Péntek: 8 (Palin) és 18 óra*

Szombat: 18 óra*

Vasárnap: 8 (Palin) 10 és 18 óra*

*A plébániatemplomban az esti szentmisék május 1-jétől augusztus 31-éig 19 órakor kezdődnek.

Szentmisék rendje az adventi időben

Hétfő: 6 óra

Kedd: 6 óra (Palin)

Szerda: 6 óra

Csütörtök: —

Péntek: —

Szombat: 6 és 18 óra

Vasárnap: 8 (Palin), 10 és 18 óra

Az esetleges módosulások és a gyászmisék, temetések, illetve egyéb liturgikus cselekmények rendje honlapunk

(www.szentjosefplebania.hu)

aktuális menüpontjában a hírek között, valamint a templom hirdetőtábláján megtalálható.

Gyóntatás

A szentmisék előtt vagy után. Hoszszabb gyónás esetén viszont kérjük, egyeztessen időpontot a plébánossal!

„LADIK” lelkigyakorlat- sorozat a plébánián

December 6-án, 13-án, 20-án, pénteken 18 órakor. Jelentkezni szükséges.

Roráték, adventi hajnali szentmisék

December 2—23-a között a Szent József-templomban: minden hétfőn, szerdán és szombaton 6 órától. A palini templomban: minden kedden 6 órakor. Szeretettel várjuk a híveket!

ÜNNEPI MISEREND

December 24., kedd, szenteste

18 óra: plébániatemplom

22 óra: palini templom

December 25., szerda, Urunk születése, karácsony

0.00 óra: plébániatemplom

8.00 óra: palini templom

10.00 óra: plébániatemplom

11.45 óra: palini templom

18.00 óra: plébániatemplom

December 26., csütörtök, Szent István első vértanú

8.00 óra: palini templom

10.00 óra: plébániatemplom

18.00 óra: plébániatemplom (gitáros szentmise)

December 27., péntek, Szent János apostol és evangélista

Nincs szentmise

December 28., szombat, aprószentek, vértanúk

18.00 óra: plébániatemplom (gitáros szentmise)

December 29., vasárnap, a Szent Család: Jézus, Mária és József

8.00 óra: palini templom

10.00 óra: plébániatemplom

18.00 óra: plébániatemplom

December 30., hétfő, karácsony nyolcada alatti VI. nap

Nincs szentmise

December 31., kedd, karácsony nyolcada alatti VII. nap (Szent I. Szilveszter pápa emléknapja), év végi hálaadás

8.00 óra: palini templom

10.00 óra: plébániatemplom

18.00 óra: plébániatemplom

Január 1., szerda, Szűz Mária, Isten anyja

8.00 óra: palini templom

10.00 óra: plébániatemplom

18.00 óra: plébániatemplom

Gyóntatás

December 15. vasárnap 17 óra: gyóntatás a plébániatemplomban.

December 17., kedd 15—16 óráig: betegek gyóntatása otthonukban (feliratozással).

December 22., vasárnap, 11 és 17 óra: gyóntatás a plébániatemplomban.

DECEMBERI PROGRAMJAINK

December 8., vasárnap 17 óra: Adventi zenés áhítat a templomban a Szent József Kórus, Martonné Németh Mária, Martonné Kovács Erzsébet, Laskai Lilla, Jakobovics Árpád és Domján József közreműködésével.

December 14., szombat 14 óra: Adventi játszóház hittanosainknak a plébánián.

December 16., hétfő 18 óra: Keresztény Filmklub: A két pápa (Cinema Nagykanizsa).

December 17., kedd 19 óra: A Fentőcs Ferenc Kamarazenekar koncertje a plébániatemplomban.

December 18., szerdán 15 óra: Idősek karácsonya a plébánián.

17 óra: A Piarista Iskola karácsonyi műsora a plébániatemplomban.

December 19., csütörtök 16.30 óra: A Zrínyi Miklós Általános Iskola karácsonyi műsora a templomban.

December 21., szombat 19 óra: Nagykanizsa Város Vegyeskarának karácsonyi koncertje a plébániatemplomban.

December 23., hétfő 18 óra: Karácsonyi kántálás, lelki készüllet plébániánk vezetésével az Erzsébet téren.

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa

www.szentjosefplebania.hu

www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Mónai Zsuzsanna

Az újságot írták:

Csonka Izabella, Csorba Tamás, Domján József,
dr. Kökényes Júlianna, Lenkovits Szilvia,
Mónai Zsuzsanna, dr. Solymár Mátyás

A fényképeket készítették:

Bálint Pál, Göndics Jánosné, Győry Bernadett

Kizárólag belső használatra!

